

ELS ENEMICS DE LA LLIBERTAT

4 EMPRESA

SEMILLAS FITÓ.

6 ECONOMIA

Els Transgènics: la revolució verda 2.0?

11 RECULL DE PREMSA

Resant. Pedro Nueno. La Vanguardia 6/10.

12 FORESTAL

Canvi legislatiu espècies cinegètiques.

14 ECONOMIA

El mercat dels cereals i d'altres productes agroalimentaris; el seu comerç i la influència en la seva disponibilitat d'aliments. (i IV)

20 RELACIONS INSTITUCIONALS

Campanya "Salvem les Empreses"

22 INFORMACIÓ

Notícies breus de l'INSTITUT AGRÍCOLA

25 LLIBRES

Lectures recomanades

26 PAC

Reforma de la PAC

27 SERVEIS HUMANITARIS

Fogons Solidaris.
Gran recapte-Banc dels Aliments

Les reformes agràries basades en el lema "la terra per a qui la treballa", varen fracassar estrepitosament i varen fracassar perquè les organitzacions que la propugnaven eren enemigues de la llibertat i de les dues institucions sobre las que es sustenta: la propietat privada i els contractes voluntaris.

La pèrdua de pes econòmic de l'agricultura fa que sembli poc probable que es posi en dubte la propietat privada o el contractes voluntaris, però la realitat no és aquesta; els atacs a la propietat continuen vigents de forma més el·líptica i és quan es parla dels recursos naturals o la seguretat alimentària.

Del sector agrari o de la política territorial tothom es creu capaç d'intervenir; menys els directament implicats, i a partir d'aquí, l'agricultura i ramaderia -antiquíssims objecte de tributació- són avui subjectes perceptors de subvencions subjugants i intervencionistes.

Zygmunt Bauman, filòsof polac i definidor del terme "la modernitat líquida" en la metàfora del jardiner parla de dos tipus de cultures; les produïdes, dirigides i dissenyades per una part, i les cultures silvestres o naturals. En les primeres prima la necessitat d'un poder que dissenyi artificialment, ja que el jardí en què s'ha convertit la societat no té els recursos necessaris per el seu propi sustent, per el que és dependent d'aquest poder mentre que les cultures silvestres o naturals els recursos d'autoreproducció estan en la mateixa societat i en els seus llaços comunitaris els que els permet saber quines són les males herbes i eliminar-les. A Catalunya el sector agrari no disposa de contractes voluntaris. Estem sotmesos a una llei de contractes de conreu, d'obligat compliment, més pròpia del segle XIX que del segle XXI i que limita i condiciona el desenvolupament al món rural.

Com és possible que a la Catalunya del segle XXI, al sector agrari, existeixi una llei que afecti directament la llibertat i la propietat?

Les causes, al nostre entendre, provenen de dos àmbits, el polític i del sindicalisme agrari, tenen objectius diferents però parteixen ambdós de la ideologia contrària a la llibertat. Les causes polítiques perquè els permet tenir al sector immobilitzat i decadent a la vegada que dependent, i els permet per aquesta raó, l'arbitrarietat en les seves decisions. Les causes dels sindicats agraris, per consentir una llei que perjudica al sector i atenta contra la llibertat és més greu. S'equivoquen d'objectius i l'error deu venir per causa de que una part important del seu finançament és de diner públic, i oposar-se a aquesta llei pot modificar el seu statu quo i posar en perill el seu finançament.

¿Què podem esperar dels representatius del sector escollits a través d'una llei obsoleta i que atenta directament la llibertat, i amb un cens que ni tant sols arriba al 50% de les empreses agràries i, que per tant, impedeix el vot a les empreses més dinàmiques i amb futur?

Fins i tot, en el disseny de la representativitat les ideologies contràries a la llibertat han de posar-hi el nas per mantenir el sector en un estat catatònic.

Aquest dèficit de llibertat, no exclusiu de Catalunya; Espanya i Europa també el pateixen i per tant continuarà sense resoldre la deserció dels joves i la pèrdua de productivitat. El debat, ara crònic, de la dualitat camp-ciutat ens ha portat a passar de la pagesia utòpica a l'ecologisme. Constantment se'ns insta al sector a fer coses inútils per tal de legitimar la Política Agrària, mentre que els àmbits de l'ecologia amb un informe pseudo-científic es poden destinar pressupostos a accions econòmicament insustentables que a mig termini provocaran disfuncions importants en la disponibilitat de matèries primeres alimentàries.

Afortunadament tenim empresaris agraris convençuts que el nou paradigma empresarial agrari és la solució per recuperar capacitat productiva i viabilitat econòmica, encara que l'estatu quo polític-sindical posi traves per tal de que no els falli l'estructura para-administrativa que han organitzat i que paguem tots. El model de representació dels interessos empresarials agraris que es necessita res té a veure amb l'actual. Existim institucions sòlides, sense finançament públic, amb les idees clares de com ha d'evolucionar el sector per no perdre el tren de la recuperació i no condicionats per un finançament públic.

El nostre sector precisa d'instruments àgils, transparents, sòlids i jurídicament segurs per desenvolupar la tasca empresarial de forma sustentable.

Aquest és l'únic camí, i no fer-ho és el suïcidi econòmic del sector. Un país sense agricultura sòlida és un país econòmicament feble i desequilibrat.

la Drecera

Director:

Carlos Solé

Redacció, Administració i Publicitat:

Plaça Sant Josep Oriol, 4 -Barcelona 08002

Tel. 93 301 16 36

Fax. 93 317 30 05

E-mail: info@institutagricola.org

www.ladrecera.com

Impressió:

OFFSET INFANTA

Suscripció anual:

30 euros

Dipòsit Legal:

B - 23.784 - 1993

Associada a l':

LA DRECERA expressa la seva opinió mitjançant l'Editorial. Les informacions i opinions expressades en els articles signats són d'exclusiva responsabilitat dels seus autors.

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALA